

3
СТОР.

Олена Мельник:
учений секретар і... мама

4
СТОР.

Дистанційне навчання:
викладацький погляд

8
СТОР.

Пунктуальність:
«за» чи «проти»?!

Весна в самоізоляції?!

Початкова школа... Урок з ОБЖД.
●●● Мити руки до ліктів і, прийшовши додому, мерщій скинути одяг, у якому повернувся з вулиці. Правила, які гострим ножем переляку врізалися в мою, зовсім наївну, дитячу душу. Ішлося, здається, про радіоактивне забруднення повітря. Але щоб заспокоїтись, я таки змусила переконати себе: такої загрози в сучасному цивілізованому світі бути не може. Тільки тоді й увяйти не могла, що через майже два десятки років текст із вуст учительки постане переді мною у вимірі «реальність», а замість «радіації» «десь там» я почую «пандемія» «ось тут»...

Що ж таке пандемія «ось тут»? Піст, під час якого потрібно відмовитися не від їжі, а від... людей. Час, коли священники закликають парафіян... не йти до церкви. І якщо це переслідування вірян, то точно не з боку партії, а з боку невидимого ворога. Або якщо метафорично, то — раптове перезавантаження суспільного комп'ютера, коли не збережено безліч файлів, бо ми ж не вважали за доцільне щоразу натискати на клавіатурі сьогодення таке знайоме «ctrl+s». Такою комбінацією не зловживали: сподівалися, що вона під рукою буде завжди. Правда ж, коли зустрічалися з друзями в кав'ярнях, часто влаштовували дивоглядки не їм, а смартфон (хтось же виставив нову аватарку; слід не прогавити, а ось кава з товаришем нікуди не зникне)?! Коли пропустили заняття в університеті, не вважали «трагедією», захищаючись словами «нудно», «і сам повчу», «викладач не цікавий»? Коли стояли в храмі на службі, час від часу поглядали на годинник, бо ж «дуже довго»? Зрештою, менше думали про родичів, із котрими варто б зустрітися, адже сьогодні краще відіспатися,

а в наступні вихідні можна й навідати... Візуалізували? Тільки ось «ctrl+z» тепер не працює. А повернення в те безтурботне минуле можливе в спогадах або ж онлайн.

...Гортала ввечері стрічку новин у своєму гаджеті. І замість «самореалізації» моя підсвідомість прочитала «самоізоляція»... Так, ми ізолювалися від світу. Чи то радше світ від нас?! Людство вже змінилось й почало накопичувати геть інші цінності. До прикладу, студенти скупчували капкейки під назвою «Навчання вдома» і зрозуміли, що переваги — тільки в елементах кондитерських прикрас, бо ж «тонкий папір», у якому запечений цей торт, — крихітка для повноцінної само-реалізації. Молодь усвідомила, наскільки важливою є звичайна присутність викладача, а наставники відчули, що не вистачає додаткового потоку енергії, якою наповнювали вихованці. Тепер залишилося лише спілкування у всесвітній павутині. І часто, на жаль, темою бесід стають зовсім невтішні моменти.

Пам'ятаєте, коли в Ужгороді почалося масове зростання кількості хворих? Утім, дехто все одно забував про дистанцію чи засоби захисту. Люди й далі збиралися на пікніки, у гучних і немалих компаніях продовжували звичні будні. Якось викладач кафедри журналістики Віталій Завадяк написав на своїй сторінці у фейсбуку пост: «Світ поділився на панікерів (тих хто сидить удома) і на «умніків». Однак завтра він може поділитися на живих і не дуже {...} Я, моя сім'я для себе вирішили побути вдома, не ходити на пікніки, не пити пиво з друзями — це наше рішення! Я не кажу, що ми закрилися! Ми виходимо, на пів години туди, де нема людей, і один раз на тиждень за продуктами! Я сумую за друзями, але з

ними я зустрінуся тоді, коли на те прийде час! А зараз просто проявіть розсудливість — посидьте вдома!» У коментарях однією з перших написала доцент кафедри іноземних мов Сільвія Шпенік: «І дійсно, ми захищаємо в першу чергу своїх, тих, хто дорогий нам, а водночас й інших. Усі ми сумуємо за рідними, кого «бачимо» на відстані. Але цей кошмар в один прекрасний день закінчиться, і всі повернуться до життя, зробивши переоцінку цінностей».

Чи не найбільшим випробуванням карантин став і для тих, хто зустрічав день народження. Без привітань наживо, подарунків та обіймів... Українська поетеса Ірина Рубець поділилася в соцмережі своєрідною сповіддю: «Через декілька годин у мене настає Новий рік. Новий рік мого життя. В такі моменти завжди озираюся назад і думаю — хто я, для чого я, про що я живу

тут — на цій землі? Три роки назад, коли мені виповнювалося 30, життєва ситуація не сприяла тому, аби святкувати, і я вирішила, що перенесу це на наступний рік. Наступного року цього дня я лежала під крапельницею і відповідно мріяла лише про те, щоб просто з-під неї піднятися. Ще наступного року я була в клопотах перед презентацією своєї книги, і день народження, як якась особлива подія, також не відбувся. Цього року я дуже сильно захотіла зробити свято! Вирішила запросити всіх близьких і друзів {...} Але життя вносить у наші плани свої корективи. Тиша, яка наповнила нас усіх в цей період, вимагає самозанурення. І я, маючи достатньо часу, дозволяю його собі. Кілька дуже гостро відчутих мною усвідомлень завершують мій 33-й рік і розпочинають новий, дай Боже всього лише черговий рік життя. Перше — це час. Він злітає з невимовною швидкістю, і всі наші бажання, відкладені на потім чи на кращий день, можуть так і не втілитися. Наш час є лише тут і зараз. Хочеш свята сьогодні — зроби сьогодні! Хочеш обійняти когось сьогодні — обійми сьогодні! Хочеш сказати: «Люблю, скучаю, вибач...» Скажи в момент, коли хочеш це сказати...» Проймає, правда ж?..

Часто кажемо «сумую» чи «люблю», коли щодень справ по горло і єдиною мрією залишається дістатися ліжка?! Тепер, думаю, частіше. Або ж ці слова наповнилися новим сенсом. Життя стало іншим. Коли повертаюся додому, у шерензі думок першими є складні алгоритми обробки рукавичок антисептиком, знімання рукавичок, захисної маски, «енне» миття рук, «дезінфікувальний мі-

нідуш» для телефону, оброблення / миття всього, що є в пакеті. Так, так, помити воду водою тепер зовсім не тавтологія! Думала: такими «геніальними» цитатами останнім часом страждаю лише я. Але ні. Я не одна! Днями в мережі натрапила на вислів: «Ти мінералку помив?» — і заспокоїлась... Утім, думаю, ще довго ходитиму під прицілом намальованих у голові мікробів, які цілодобово стежать за мною й тільки чекають першого промаху через лінивість чи неухважність...

Чим більше ми ізолювалися від світу, тим ближчими стали страхи. Достатньо навіть одного, але глибокого занурення в себе... Але ж із ними теж є «форми» боротьби. І пандемія сама їх приносить на таці. Головне — побачити. У кожного методи різні, але поділюся своїм. Ось, до прикладу, знаєте, що руки слід мити щонайменше 40 секунд? Можна рахувати «1, 2, 3...» Та є корисна для душі альтернатива: за цей час можна подумки прочитати «Отче наш». Хтось в Інтернеті підрахував, що молитва майже збігається з потрібними для миття рук секундами.

Узагалі такі масштабні випробування змушують нас відкривати свої скриньки Пандори, тільки не шукати в них біди, а нові можливості. Робити добрі справи, скажімо, — наче віднаходити свої розміри завжди модного вбрання високого рівня духовності. До слова, як лише почалася пандемія, багато уживців ментально поповнили ряди волонтерів: допомагали фасувати, розносити продукти, ліки й інші необхідні речі людям з особливих груп ризику. Бо ж дистанційне навчання теж не тільки дозволяє опанувати предмет, а й показує, як залишатися чи ставати собою.

...Життя вже ніколи не буде таким, як раніше. Навіть коли всі улюблені заклади відчинять, побіжимо зайняти комфортніший столик чи за інерцією проситимемо «каву із собою»? Зберемося з друзями в пiцерію чи тихо замовимо «швидку їжу» додому? Спізнаємося на пару чи прийдемо на 15 хвилин раніше, аби встигнути до початку заняття обійняти всіх одногрупників і поділитися маленькими історіями «великого» добирання до університету?.. Якими нас зробить ця весна? Весна в ізоляції...

Усе ж весна завжди дає надію. Надію на краще. Тож пандемія обов'язково закінчиться й залишить нам суворий урок життя. І у двері того, уже нового, буття обов'язково маємо випустити переосмислені цінності. Американський психолог Вірджинія Сатир радила: «Нам потрібно 4 обійми в день для виживання. 8 обіймів у день для нормального існування. 12 обіймів у день для зростання й розвитку»... А ви вже підраховували, скільки доведеться надолужити вам?..

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Володимиру Міці – 70!

Вітаємо з ювілеєм доктора фізико-математичних наук, професора, заслуженого діяча науки і техніки України, академіка Академії наук вищої школи України, зовнішнього члена Угорської академії наук Володимира Міці. Вражає плідна праця іменинника. Лише впродовж 1999 – 2010 р. професор мав успіх в 11 конкурсних проектах, аби співпрацювати з колегами з Угорщини, Туреччини, Болгарії; із 2010 року – 8 міжнародних європейських конкурсних ініціатив ICTP-Elettra для досліджень на синхротроні в Трієсті (Італія). А ще за вагомих внесок у розвиток науки й підготовку кадрів професора нагородили почесними грамотами МОН України, Закарпатської ОДА та відзнакою «За розвиток регіону». В.Міца отримав і найвищу нагороду Угорщини – «Лицарський хрест» (2016).

ВІТАННЯ

Володимир Михайлович уклав у науку чимало праць у вигляді монографій, навчальних посібників, наукових публікацій. Виховав гідних продовжувачів своєї справи, нині вже знамих у країні вчених. Хочемо побажати ювілярові й надалі з таким же творчим запалом виховувати гідних послідовників, залишатися прикладом у викладацькій діяльності. Також висловлюємо подяку за багаторічну співпрацю з «Поглядом». Нехай Бог нагородить міцним здоров'ям, аби прожити ще безліч щасливих днів!

Редакція «Погляду».

«Соціальна робота» – конкурсно

Понад 70 студентів із 41 закладу вищої освіти України долучилися до конкурсу наукових робіт зі спеціальності «Соціальна робота», який проводив УжНУ впродовж лютого-квітня.

Із 61 представленою проекту журі (голова – проректор із наукової роботи альма-матер Ігор Студеняк) обрали найкращі.

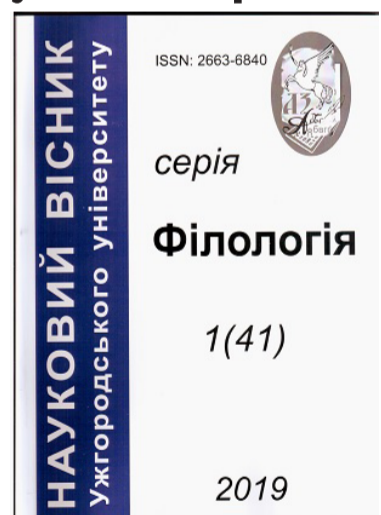
Дипломи І ступеня здобули Марія-Христина Бокало з Дрогобицького державного університету імені Івана Франка,

Ярослава Литвиненко з Київського національного університету імені Тараса Шевченка, а також студентка Ужгородського національного університету Антоніна Симулик.

Друге місце посіли здобувачі фаху з Умані, Запоріжжя, Вінниці, Рівного. Дипломи ІІІ ступеня присвоїли молоді з Тернополя, Мелітополя, Ізмаїла, Харкова, Херсона, Чернівців.

Загалом географія учасників конкурсу виявилася широкою. **«Погляд».**

Вісник філологів – у IndexCopernicus

логічного факультету УжНУ Наталія Венжинович.

Занесення до бази – тривалий процес, оскільки кожна стаття проходить зовнішнє рецензування, її оцінюють міжнародні експерти. Індекс «Наукового вісника. Серія Філологія» – ICV 2019 = 64.50. Обов'язкова умова входження до наукометричних баз – створення офіційної вебсторінки й розміщення всіх публікацій у відкритому доступі. Над наповненням порталу працювала команда науковців кафедри української мови, зокрема вагому роботу виконала доцент О.Харківська.

Видання вміщує статті українською, російською, англійською, чеською. Англійською подано розлогі анотації й виступу літератури. Це дозволяє ознайомитися з науковим доробком журналу і вітчизняним, і зарубіжним науковцям.

Н.Венжинович зауважила: «Чим більше вчених ознайомиться зі статтями, тим більше буде цитувань цих праць – значить, підвищиться науковий рейтинг автора, кафедри, факультету, університету. Мати публікацію в індексованому в IndexCopernicus журналі важливо особливо для тих, хто захищатиме дисертаційне дослідження».

Ольга БРАЙЛЯН,
«Погляд».

«Науковий вісник Ужгородського університету. Серія Філологія», яке має потужну міжнародну редакційну колегію (учені з України, Німеччини, Польщі, Японії, Чехії, США, Австрії), індексується в міжнародній наукометричній базі IndexCopernicus.

«Ми виконали значну підготовчу роботу. Вийшли друком два випуски Наукового вісника Серія Філологія 1 (41) і 2 (42) за 2019 рік, у яких за відповідними вимогами наукометричної бази були опубліковані наукові статті з проблем мовознавства, літературознавства, соціальних комунікацій. Усім статтям присвоєно міжнародний ідентифікатор DOI», – зазначила головна редакторка журналу, заступниця декана з наукової роботи філо-

Два сценарії проведення вступної кампанії від Міністерства освіти і науки

Залежно від дати завершення карантину в Україні Міністерство освіти і науки України розробило два сценарії вступної кампанії до ЗВО у 2020 році. Докладніше – <http://mon-covid19.info/vstup2020>.

▶ Карантин завершується не пізніше ніж

- = Пробне ЗНО
- Основна сесія ЗНО
- ✗ Результати ЗНО не пізніше
- ⚡ Видача атестатів не пізніше
- + Додаткова сесія ЗНО
- ▶ Старт реєстрації електронних кабінетів для вступу
- ⚡ Творчі конкурси, вступні іспити (невійськові)
- ✗ Прийом документів
- ✓ Зарахування на бюджетні місця
- ▶ Початок навчального року для студентів першого курсу

▶ початок травня

▶ початок червня

▶ початок серпня

травень	червень	початок серпня
25 червня – 17 липня		17 серпня – 4 вересня
31 липня		17 вересня
початку серпня		другої половини вересня
28 липня – 11 серпня		22 вересня – 6 жовтня
1 серпня		25 вересня
1-12 серпня (контракт – до 22 серпня)		25 вересня – 3 жовтня (контракт – 13 жовтня)
13-22 серпня		4-13 жовтня
1 вересня		23 жовтня
15 вересня		2 листопада

Приймальна комісія УжНУ.

#своїхнекидаємо

Волонтери закликають ужнівців і всіх небайдужих долучитися до формування списку людей, котрі не мають до кого звернутися по допомогу. Акцію #своїхнекидаємо організують, щоб працівники нашого університету могли повністю перебувати в самоізоляції.

Мирослава Лендзел, проректорка з науково-педагогіч-

ної роботи, розповідає: ідея виникла у Волонтерату УжНУ. Зібрали дані про колишніх співробітників альма-матер. Подбати хочуть і про працівників старшого віку, які не мають змоги собі допомогти, оскільки, до прикладу, родичі перебувають далеко. Аби втілити задум, створили гугл-форму, де можна розмістити інформацію про

таких людей. Це можуть робити як студенти, так і викладачі, або ж самі люди внесуть свої дані. Переважно йдеться про ліки та продукти. Мета ініціативи – доставити необхідне в домівки, щоб ужнівці не наражали себе на небезпеку.

Тетяна ЛЕСЮК,
студентка
відділення журналістики.

Як в ізоляції не залишитися наодинці?..

Ужнівські волонтери пропонують взаємодопомогу

Ганна Мелеганіч передає продукти волонтерам

Спочатку збирають продукти й медикаменти, розфасовують усе, сортують, а далі розділяються на групи та відносять пакунки ужгородцям, котрі цього зараз найбільше потребують. У місті сформувався осередок волонтерів, лєвова частка якого – представники альма-матер. Одні пропонують матеріальну допомогу, інші зголосилися робити добру справу безпосередньо: переважно розносять продукти, ліки чи інші необхідні речі за адресами.

Координаторка Волонтерату УжНУ Ганна Мелеганіч розповіла: «Акумулюємо сили всіх, хто хоче долучитися, розподіляємо завдання. Я, до прикладу, відповідаю за один із мікрорайонів міста, де працює частина волонтерів. Навідуємо переважно людей із групи ризику, скажімо, малоза-

безпечених, тих, кому взагалі не рекомендовано виходити з дому, людей старшого віку зокрема. Дотримуємося заходів індивідуального захисту. Телефонуюмо, питаємо, як можемо допомогти, і відтак організуємо цю поміч».

Із-поміж тих, хто робить добру справу, – чимало студентів. Наприклад, голова громадської організації Aura Academica Ірина Микулин. Оскільки дівчина проживає в гуртожитку, то й зголосилася координувати волонтерські групи на «БАМі» і в центрі. Тобто всі, хто хоче допомогти в цих частинах міста, можуть просто сконтактувати з Іриною. «Коли в країні проблеми, молоді точно не може сидіти склавши руки. Напевно, після Майдану це буде перший великий масовий збір волонтерів, у місті зокрема. Ми побачи-

ли, що є значна кількість осіб із групи ризику: люди похилого віку, багатодітні матері без чоловіка або ж сім'ї, де чоловіки, приміром, залишилися на заробітках, водночас наразі не мають фінансової можливості прогнати рідних. Таким і намагаємося насамперед допомогти», – каже І.Микулин.

...Продукти зібрані, адреси є – час вирушати. Іду з групою на проспект Свободи. Координатори зустрічаються з волонтерами, роздають завдання й вирішують організаційні моменти. Лунають лише слова подяки, які, знаємо, створюють приємну атмосферу й додають мотивації. І часто можна почути особливо актуальне нині побажання здоров'я одне одному.

Зрозуміло, коли йдеться про взаємодопомогу, зайвих рук бути просто не може. Волонтери ж продовжують формувати списки потреб та осіб, яким необхідна поміч. Водночас координують і підприємців, аби спільно підставляли плече допомоги. А надто в непростий для країни час.

Напередодні Великодня волонтери зібрали зусиллями підприємців, просто небайдужих 500 пасок та стільки ж продуктів наборів і рознесли пакунки людям із найбільшої групи ризику, аби ті не стояли в чергах, не наражали себе на небезпеку, водночас не залишилися без свята. Збирали великодні набори впродовж двох днів. До слова, паски благодійники перед тим освятили у священників.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

На її боці вся мораль світу.
(Про жінку з материнськими почуттями).

Еріх Марія Ремарк. «Три товариші».

10 травня – День матері

«Не кожному б таке підійшло, але нам – ідеально!»

Олена Мельник: учений секретар і... мама

Мама бувають різні: багатодітні й молоді, ніжні й вимогливі. А ще є мами, котрі... – учені секретарі! На такій посаді в УжНУ й доцент кафедри програмного забезпечення систем факультету інформаційних технологій О.Мельник.

Узагалі вчений секретар і мама – цікаво, – зізнається Олена Олексіївна. – На згаданій університетській посаді почала працювати 2000-ого. І тоді синові було тільки 5 років. Він просто знав, що мама ходить на «якусь» роботу, водить у садок і, звичайно, не здогадувався, що я ще й вимушена займатися аналізом, підготовкою матеріалів до засідань вченої ради, готувати певні заходи для швидкого і якісного проведення зібрань тощо. І це без праці на кафедрі! А ось коли Саша подорослішав, йому став потрібним комп'ютер, почав більше цікавитися моєю роботою. Зокрема, і на посаді вченого секретаря.

– За фактом Ви з чоловіком – математики. Спокуси «пожаліти» дитину й виконати за неї домашні завдання принаймні з алгебри чи геометрії не існувало?

– Ні, за дитину уроки не робили. У разі потреби підказували. Не більше. Утім, син математиком не став, а обрав

гуманитарну професію. Тепер є аспірантом факультету історії та міжнародних відносин. Цей же підрозділ закінчував.

– Як виховували «гуманітарного» легеня?

– У мене завжди були свої правила (можливо, тому, що сама виросла в родині вчителів та військових). Настанови були обов'язковими для всіх. До прикладу, це – можна, а оце – за певних обставин. Незважаючи на те, що дитина була жвавою, друзі казали: вихована! Оскільки ми з чоловіком, як Ви згадали, – математики, то в спілкуванні із сином завжди діяли за чітким планом, задавали певний алгоритм, якого Олександр і дотримувався. Старалися з головного нічого не випустити, розподілити за пріоритетами. Скажімо, це стосувалося суворого режиму дня, харчування. Не кожному б таке підійшло, але нам – ідеально!

– Усе ж: Ви більше сувора чи поблажлива мама?

– Напевно, трохи того, а трохи того. Кажуть, якщо пра-

вила й обмеження – то мама сувора. А мама сувора, коли змушує робити уроки? Звичайно, я висувала критерії, що чогось не можна. Водночас намагалася бути й другом, досягти певних компромісів. Це, мабуть, краще за метод кнута й пряника. Не завжди виходило, але частіше так.

– Що для Вас насамперед означає бути мамою?

– Передусім – любити свою дитину, проте й виховувати, допомагати стати справжньою хорошою людиною. Але любити – найбільше.

– Очевидно, часто на заваді цій любові – специфіка Вашої роботи: чимало ж часу змушені віддавати виконанню обов'язків на кафедрі та вченим секретарем. Як поєднуєте працю в УжНУ з обов'язками матері?

– Коли є план, то легше й виконати. А ще мої домашні люблять солодке. І в цілому смаченьке від мами. Стараюся! Отож чоловік із сином можуть пробачити десь і пельмені серед тижня, коли не встигаю. А ось у неділю обов'язковим є спільний обід, адже в будні зібратися разом не завжди вдається, оскільки всі працюємо. Допомагає власний транспорт. Удячна домашнім,

що розуміють, коли мені потрібно завершити наукову статтю чи підготувати практичні завдання студентам. Відповідно коли я вдома маю більше часу, особливо в період відпустки, то намагаюся потішити рідних чимось смачним. Вони ж, як не встигаю, готові взяти певний обсяг домашніх робіт на себе. Яюсь стараюся ділити обов'язки та спільно вирішувати проблеми повсякдення.

– Сьогодні одна з них – карантин. Наскільки ситуація з пандемією вплинула на Вас як на маму?

– Звичайно, як і будь-яка людина, переживаю. А особливо як мама. Та син тепер удома, дотримується обмежувальних заходів. Важливо не панікувати, вірити, що всі будуть здоровими.

– Коли накопичуються негативні емоції, утома, як їх долаєте за звичного життя?

– Допомагають подорожі. Із сім'єю та друзями. Це поїздки в гори на Закарпатті, а також Україною, за кордон. Мандрівки, далекі й близькі, найбільше надихають.

– Яким би рецептом успіху надихнули молодих мам із власного життєвого досвіду?

– Порадила б любити дитину такою, якою вона є. Ста-

рватися подружитися з нею. Бути другом. Розуміти. Долати труднощі разом.

– Для багатьох мам тепер на часі – «абітурієнтський» клопіт. Із яких міркувань Ви б порадили їхнім дітям-вступникам обирати УжНУ?

– Я закінчувала математичний факультет альма-матер і завжди рекомендую її друзям, знайомим, близьким. Чому? Тому що Ужгородський національний університет – сучасний заклад. Зокрема, і завдяки міжнародним програмам обміну. У рідному виші – потужна інформаційна аура. Є багато людей із різними спеціальностями. Контакткування за таких умов розширює світогляд. А за сучасних реалій важливо створити простір для цікавого спілкування, здобуття знань. Це той простір, який має свої традиції та бачення модерного процесу розвитку в XXI столітті.

– Як мама того самого XXI століття, має якусь найзаповітнішу мрію?

– Головне для мене як мами – бачити дитину щасливою. А ще: щоб син мав добру роботу, реалізував себе, створив чудову сім'ю...

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

«Карантинимо» цікаво!

Ще 12 березня в УжНУ швेलі карантин. Чимало студентів, серед яких і я, спочатку зраділи, адже з'явився час трохи відпочити від напружених навчальних буднів. Проте вже за кілька днів сидіння вдома почало набридати, захотілося зустрічатися з однокурсниками та відвідувати пари. Дистанційне навчання – непогана альтернатива, однак від суму за вишем та друзями не рятує. Тож потрібно зайнятися чимось корисним.

Ми вже зрозуміли, що карантин – не привід нудьгувати чи байдикувати. У кожного з'явилося більше часу для саморозвитку й закріплення знань. Читання книг, вивчення іноземних мов, заняття спортом, вишивка, бісероплетіння – ми завжди відкладали всі ці справи зі словами: «Спочатку пішла на пари, потім домашнє завдання, а тоді вже втомлена, тому наступного разу». Ось і настав цей момент, коли можна реалізувати задумане.

Колись, на першому курсі, я побачила, що в УжНУ випускали тelenовини. Зацікавила! І тоді подумала: було б чудово спробувати щось схоже. Утім, не вистачало ні часу, ні впевненості в собі. А тепер викладач кафедри журналістики Віталій Завадяк запропонував у межах дисципліни «Теорія та методика журналістської творчості (телебачення)» створити такі собі «Карантинні хроніки». Удала ідея, робимо все з превеликим задоволенням – настільки ціка-

во спілкуватися зі студентами, викладачами, дізнаватися про їх життя в самоізоляції; іноді аж самій хочеться приєднатися до них у виконанні справ: від домашніх руханок до вивчення англійської мови.

Саме за допомогою вищезгаданого проєкту можна переконатися: наші юнаки й дівчата карантин використовують із користю. До прикладу, магістрантка фізфаку Світлана Кузьма щодня займається спортом – виконує різні вправи та бере

участь у спортивних челенджах, а магістрантка філфаку Марія Кішук тішить рідних смачними стравами. До слова, і представники ректорату «карантинять» цікаво. Скажімо, проректор із науково-педагогічної роботи Ігор Король теж вирішив виявити кулінарні здібності.

Отож не сумуйте, робіть щось «круте», радійте життю й завжди усміхайтесь!

Вікторія КЕНІДРА,
студентка відділення журналістики.

Дистанційне навчання: викладацький погляд

Ситуація, спричинена пандемією, засвідчила, що здобуття знань можливе навіть поза стінами альма-матер. Однак чи буде воно таким ефективним, як звичне? Стало зрозуміло: місток безпосереднього аудиторного спілкування між педагогами та студентами – необхідний. А очна форма – незамінна на факультетах, де ніколи не було заочної. «Погляд» з'ясував, як дистанційне навчання вплинуло на режим наставників.

Викладач кафедри іноземних мов Вікторія Леган: «У мене майже нічого не змінилося, тільки місце занять. Веду пари за розкладом із допомогою сервісу онлайн-конференцій Zoom. Наприклад, друга пара в юристив. Під час перерви, що розпочалася об 11:30, устигла випити кави. Через пів години вже займаюся з хіміками, а останню пару проводжу у фізкультурників. Труднощі виникають, коли студенти не долучаються до занять через проблеми з Інтернетом чи з інших причин».

Доцентка кафедри аналітичної хімії Васирина Русин: «Організувати та забезпечити необхідними матеріалами свою дисципліну (курс) – не складне завдання, адже викладач має науково-методичний доробок. Інша річ, що його в доволі короткий термін слід було внести до системи електронного навчання, щоб студенти не втрачали час і мали доступ до матеріалів. На хімічному факультеті впоралися з цим завданням. Водночас навчальний процес не може бути одностороннім. Старань лише викладача – замало, якщо студенти не дисциплінують себе, не виконуватимуть усе вчасно. Труднощі також трапляються через відсутність у здобувачів фаху Інтернету вдома або ж через перенавантаження системи. Та всі розуміють такі нюанси, ідуть одне одному назустріч. Хімічний, як і медичний чи фізичний факультети, ніколи не мав

заочної форми навчання. Чому? Через те, що значна кількість наших аудиторних годин виділена для досліджень. У нас не буває курсової чи дипломної роботи без експериментальної частини. Лабораторні дистанційно – неможливі. На мою думку, під час модульних контрольних також необхідна присутність викладача. І насамкінець: живе спілкування не можна замінити нічим, студенти вже самі кажуть: тепер зрозуміли, що на парах було краще. Як заступник декана з виховної роботи, зазначу: і відповідну діяльність стараюся здійснювати дистанційно. Та мушу зізнатися: скучила за студентами й колегами-викладачами, за університетськими буднями, які пролітають із неймовірною швидкістю, за всіма заходами та підготовкою до них. Щиро вірю: ми все встигнемо, обов'язково наздоженемо пропущене й повернемося до звичного життя».

Доцентка кафедри української літератури Оксана Кузьма: «Дистанційна форма навчання – справді виклик і для викладачів, і для студентів. Потрібні відповідні технічні умови, продуманий навчальний матеріал, звичайно, сили та вміння грамотно вибудувати час. Це не просто, але якщо любиш свою роботу, усвідомлюєш відповідальність за навчальний процес, який забезпечуєш разом із колегами, то поступово опануєш нові технології, виробляєш оптимальні форми взаємодії зі студентами. Для мене дистанційне навчання стало важливим досвідом, який дозволив зрозуміти чимало. Насамперед те, що потрібно надолужити деякі знання із форм онлайн-освіти, застосовувати сучасні інструменти в навчальному процесі. Думаю, що в умовах дистанційного режиму теж можна вибудувати якісну комунікацію з молоддю, хоч живого людського спілкування в аудиторіях не замінить ніщо».

Зібравши коментарі педагогів та поспілкувавшись зі студентами, розумію: дистанційна форма навчання можлива, але тільки в поєднанні зі звичайними аудиторними заняттями. Ситуація, що склалася, показала, наскільки цінними є університетські будні. Ужнівці сумують за альма-матер. До зустрічі на парах, цікавих заходах і навіть у черзі до... буфету!
Ольга БРАЙЛЯН,
«Погляд».

Карантин для «творців» рухової активності – не вирок, а нові можливості

Усі навчальні заклади в Україні в умовах карантину пристосовуються до нестандартних умов роботи. Звісно, студенти й викладачі факультету здоров'я та фізичного виховання не є винятком. Відповідно до розпорядження ректора, цей період маємо використати максимально, аби виконати програми, зокрема шляхом організації освітнього процесу з упровадженням технологій дистанційного навчання.

На черговій нараді декан Іван Миронюк разом з очільниками структурних підрозділів обговорив можливі варіанти. Прийняли рішення не обмежуватися одним зі способів онлайн-навчання. Завідувачі кафедр запропонували використовувати різні можливості – залежно від обставин. Відповідно створили корпоративну пошту для кожної з п'яти спеціальностей, оновили інформацію на сайті електронного навчання УжНУ, а до розділу «Інфо-центр» факультету додали окремі папки за освітніми компонентами ОПЗ з актуальним матеріалом. Також налагодили дистанційну мережу зв'язку деканату зі студентами через старост академгруп. Менеджер сайту електронного навчання факультету ЗФВ Іван Фейса провів методичний семінар для педагогів, присвячений використанню університетської платформи для поточного та підсумкового контролю здобувачів фаху.

Звісно, на початку виникало

чимало проблем. Науково-педагогічні працівники змушені були швидко підвищувати ІТ-грамотність. Також траплялися збої в роботі перевантаженої системи електронного навчання УжНУ. З'являлися проблеми з дистанційним вирішенням практичних освітніх завдань, таких як: вивчення техніки виконання фізичних вправ, практичне опанування методики проведення наукового дослідження...

Загалом основне навантаження на початку організаційного періоду припало на завідувачів кафедр та лаборантів. Терміново запровадили онлайн-інструктажі з викладачами. Ця робота полегшилася з опануванням комунікаційних систем G Suite та Hangouts Meet і платформи Zoom. Названі системи дозволили декану та завідувачам кафедр проводити онлайн-семінари з усіма колегами одразу. Організована таким чином комунікація сприяла впровадженню однакових підходів у роботі зі студентами. Лаборанти, своєю чергою, доклали чимало зусиль для створення інформаційних боксів (папок) та наповнення їх електронними матеріалами з дисциплін відповідних освітніх програм. Спочатку лаборантам було непросто налагодити комунікацію зі здобувачами фаху, та спільними зусиллями добре впоралися. Тож маховик дистанційного навчання на факультеті ЗФВ почав набирати обертів.

На мій погляд, найефективнішою виявилася індивідуаль-

на робота педагога зі студентом через особисті електронні пошти та месенджерні додатки. У такий спосіб зараз проводимо більшість інструктажів, керуємо науковими роботами.

У процесі впровадження дистанційного навчання приємною несподіванкою стала активність молоді. Так, Мар'яна Йовбак і Мирослава Беца на сторінках у фейсбуку викладають відео, демонструючи ролики з різними техніками рухової активності. Це чудові мінівідеоуроки для майбутніх фахівців фізичної культури й спорту. Також викладачі факультету намагаються використовувати «Карантинні хроніки УжНУ», які започаткував медіацентр нашого університету. Для прикладу, до десятого випуску (спортивно-го) долучилася першокурсниця магістратури Дарина Мороз, котра працює тренером в одному з фітнес-центрів. Доволі вдало використовуємо досвід організації дистанційних занять наших партнерів з інших ЗВО.

Карантин створив чимало незручностей, але позитивним є те, що науково-педагогічні працівники та студенти факультету не панікують. Ми послідовно й упевнено вивчаємо нові варіанти комунікації, добуваючи цінні знання та досвід. Незважаючи на обмеження, опанування освітніх програм на факультеті ЗФВ продовжується за графіком.

Валерій ТОВТ,
доцент кафедри
фізичного виховання.

Відчутти себе держкоінспектором...

Фото із сайту Державної екоінспекції Закарпатської області

Без практики студентське життя уявити складно. Ось і четвертокурсники, яких готують на кафедрі екології та охорони навколишнього середовища, мають змогу здобувати фаховий досвід у Державній екологічній інспекції у Закарпатській області. Мета прак-

тики – ознайомлення з діяльністю структури та заохочення молоді до працевлаштування в природоохоронних органах після завершення навчання.

Ребека Гендей поділилася враженнями: «Під час проходження практики ми відвідували різні відділи. Головні інспекто-

ри надавали нам інформацію, відповідали на запитання, ознайомили нас з документацією. Контролювала процес директорка інспекції Оксана Фенцик. Особливо нас зацікавила лабораторія, де здійснюють аналізи проб, які надходять до інспекції. Наприклад, можна вимірювали рівень забруднення шкідливими речовинами за допомогою спеціального обладнання. Також сподобався відділ інспектування вод. Саме там нам розгорнуто відповіли на більшість запитань. Загалом практика стала цікавою й пізнавальною».

Співпраця між УжНУ та інспекцією триває, тож студенти-екологи зможуть і надалі практикуватися не лише в стінах альма-матер.

Вікторія ГРЕБА,
студентка
відділення журналістики.

І староста, і подруга

Бути завжди в курсі новин, інформувати та допомагати одногрупникам – така нелегка доля в старости, зокрема й нашої.

Алла Ревай – для когось просто другокурсниця відділення журналістики. А для нас – ще й подруга. Ми завжди впевнені: вона посприє у вирішенні тих чи інших питань із навчанням, підтримає.

На мою думку, бути старостою – не легко, адже весь час студенти щось від тебе хочуть. Нерідко ми просимо Аллу пі-

дійти до викладачів, перенести пару, сказати, що будемо відсутні на тому чи іншому заході. Ніби дрібниця, але постійно робити це не просто. А вчасно повідомити кожному важливе, коли ти постійно в шаленому потоці різної інформації?! Староста й тут приходить на допомогу.

Крім того, наша керівниця підтримує зв'язок із куратором Володимиром Юрійовичем, що теж добре для нас. Завжди можемо

обговорити будь-яку проблему, отримати рекомендації та просто побалакати. Це не може не тішити, адже не завжди легко встановити повноцінний кон-

такт між наставником та групою.

Під час дистанційного навчання Алла не перестає підтримувати з нами зв'язок. Кожного дня нагадує про невиконані завдання, заохочує до праці. У разі виникнення питань щодо «домашки» одразу контактує з викладачем, а потім інформує всю групу. Така відповідальність старости відображається й на успішності курсу в цілому, мотивує нас до саморозвитку.

Одногрупниця Анастасія Шапар розповідає: «Я вважаю, що якби не староста, то ми

довго на щось наважувалися б. Адже в колективі всі доволі сором'язливі. Іноді навіть ключ від аудиторії взяти складно. Тому дуже добре, що в нас є Алла. Вона справді серйозно ставиться до виконання своїх обов'язків, дисциплінує кожного, інформує про те, що відбувається в університеті».

Отож удачні нашої старості й бажані таких керівників усім групам!

Тетяна ГОЛЯК,
студентка
відділення журналістики.

Неспинна Мірелла: стати собою завдяки спорту

Потрібно підтримувати міцність тіла,
щоб зберегти міцність духу.

Віктор Гюго

Міреллі Грицан усього 20. Вона вже майстер спорту з великого тенісу (норматив виконала на Кубку України в Святопетрівському під Києвом 2017 року), голова студентської ради факультету суспільних наук та Міс ФСН-2017. Спортсменка розповіла, чим живе, захоплюється і як досягає вершин.

Як правило, Мірелла розпочинає ранок зі сніданку: їсть кашу або сир. Далі — в університет (це, звісно, до карантину). Притому кожен день пронизаний спортом. Дівчина працює персональним тренером із тенісу, а вечорами сама займається в спортзалі. Із-поміж улюблених захоплень — моделінг.

Любов до...

— Любов до рухової активності в мене заклала бабуся. Вона теж тренує діток в Ужгороді. Ну а власне великий спорт відкрився в школі, коли я виграла перші змагання з підтягування та віджимання. Також зі мною займалася бабуся. Уже в 6 років я перемагала на місцевих турнірах, — розповідає Мірелла.

Перші нагороди

Про «дебютні» здобутки М.Грицан говорить з усмішкою:

— Це була найприємніша нагорода. Перші змагання з тенісу мала через три місяці після того, як почала займатися. Тоді грала на кортах спорткомплексу «Юність» в обласному центрі. Ніхто не очікував, але я перемогла. Бабуся сказала, що більше ніколи не поступлюся й упродовж шести років на турнірах здобувала тільки призові місця.

Спорт зробив мене такою...

Мірелла має гарну статуру: прес, накачані руки та ноги. Власне, зовнішній вигляд спортсменки точно привертає увагу.

— Мені завжди говорили: «Боже мій, Мірелло, як досягнути таких результатів?» Я відповідала, що я — спортсменка, щодня тренуюся, отже, це результат моєї важкої системної праці над собою. Спорт зробив мене такою, якою я є нині, загартував характер і навіть допоміг здобути титул «Міс ФСН-2017». Раджу кожному

займатися спортом, тоді тіло завжди буде у формі.

Без травм не обійтись

Великий спорт без травм неможливий. Не дивно, що Мірелла неодноразово опинялася в лікарні. Після тривалих хвороб спортсменам,

здебільшого, доволі важко відновитися.

— Я постійно займалася, щоб повернути форму. Тут дуже «тонка грань» — аби не перетренуватися. У мене так було часто, коли мало відпочивала, водночас багато працювала над собою й недоїдала. Відпочинок важливий для спортсмена.

Із тренувань приходила «мертвою», а ще потрібно було контролювати навчальний процес на факультеті, виконувати домашні завдання.

Мотивація — найголовніше. Ми з татом завжди дивилися фільм «Роккі». Мені найбільше подобалася та частина стрічки, де герой пішов зі спорту й повернувся. Люблю такі фільми; якщо на реальних подіях — узагалі чудово. Раджу всім, не тільки студентам, щоденно хоч би 20 хвилин на день приділяти спорту. Це не обов'язково має бути теніс. Знайдіть те, що ближче до душі, та починайте тренуватися!
Каріна НЕГРЯ,
студентка
відділення журналістики.

Свідомості тин — карантин!

Майже щодня чуємо: «У мене немає часу». Його нестача й безупинна «погоня» за продуктивністю стали головними проблемами сучасних людей, зокрема молоді. І улюбленим приводом відкладати справи на потім.

На мою думку, ізоляція, у якій опинився кожен, — шанс почути себе. Видихнути. Узяти відповідальність за життя й спробувати перестати бути егоїстом. Карантин — можливість саморозвиватися. Соціальні платформи в мережі відкрили доступ до безкінечного переліку курсів різної тематики. Дистанційне навчання — нагода «освіжити мізки» і перезапустити старі навички. А це ж так чудово, коли навчаєшся чогось нового!

Один із брендів активно спонукає людей залишатись удома та дотримуватись правил, які диктує держава. McDonalds тимчасово змінив логотип, роз'єднавши літеру «М», — так закликає дотримуватись дистанції. Соціальні мережі теж поширюють хештеги із закликами бути вдома. Спортивні зали перейшли на онлайн-тренування.

З'явилася чудова нагода об'єднатись із сім'єю. Допоможіть мамі, згадайте, як пахне та смакує домашня випічка. Поспілкуйтесь з дідусем. Посмійтеся, переглядаючи старі, але такі добрі комедії. А може, навіть погортайте фотоальбоми. Навчіться самодисципліни — виконуйте всі завдання, які дають викладачі. Карантин розплющує очі. Що дійсно потрібно для щастя? Рідні. Їжа. Відчуття свободи. Чи не так?

Головний «мінус» теперішнього становища — саме відсутність свободи дій. І тут розпочинається переосмислення цінностей. Молодь шокована. Черга до продуктивних магазинів.

Неможливість виїхати, складно подихати свіжим повітрям, аби не зашкодити іншим. Люди панікують. Паніка передається швидко. Настрій, який транслюють інші, провокує негатив. Але ми змушені задуматись. Якщо не зараз, то коли?

Катерина Балега, медичний психолог, кандидат психологічних наук, зазначає: «Ситуація складна з екзистенційного погляду, адже ми ще ніколи не переживали подібного в таких масштабах. Навіть наймудріші й найстарші психологи. Тому єдиного рецепту, як зберігати спокій, не існує. Людина повинна прислухатися до себе. Продовжувати робити те, що й досі: займатись спортом, читати, копати город, саджати квіти й навіть постити нісенітницю в соцмережах :). Але не варто одразу «кидатися» на справу тому, що інші так чинять. Фільтруйте й дозуйте інформацію!»

Щодо паніки через вірус, то К.Балега зауважує: «Часто спостерігаємо полярні думки: або «все пропало», або повне ігнорування. Зберігайте золоту середину. Спробуйте робити те, на що не вистачало часу. Можете волонтерити, наприклад, допомагати в зборі коштів для лікарів. Але тільки якщо маєте ресурс: не так фінансовий, як психологічний». Катерина Юрївна в умовах карантину пропонує особливу звертати увагу на:

1. Сон. Ви маєте відкладати всі гаджети, вимикати телевизор із новинами й засинати в

спокій. Якщо порушується сон, то намагайтеся приймати ванну, робити дихальні вправи.

2. Їжа! Не переїдайте, стежте за раціоном, бо є велика загроза «заїдання тривожного стану». Не зловживайте алкоголем! Це небезпечно, бо в разі погіршення ситуації будете знімати напругу тільки в такий спосіб.

3. Не забувайте про спілкування. Звісно, ми ізольовані, але є можливість телефонувати, улаштовувати онлайн-зустрічі з друзями!

4. Підтримуйте фізичну активність. Гіподинамія — ворог! Умови в усіх різні, але від нас залежить наше здоров'я.

5. Не нехтуйте правилами гігієни: вони зараз дуже важливі, але не потрібно тричі на день мити квартиру, бо ризикуєте вийти з карантину з обсервационно-компульсивним розладом.

6. Моліться, медитуйте, робіть інші духовні практики, які звичні для вас.

7. Плануйте майбутнє. Що зробите, як тільки закінчиться карантин?

8. Не намагайтеся постійно перебувати з рідними й проводити весь час із батьками, дітьми. У кожного має залишитися вільний простір. Це серйозне випробування — довго залишатися поруч.

9. Не тримайте емоції в собі! Плачте, смійтеся з дурниць.

10. Пам'ятайте, що все скінчиться і ми повернемося до нормального ритму життя, але трохи переосмислимо внутрішній світ і цінуватимемо щоденні радості більше!

Отже, залишаймося свідомими. Усе в наших руках. Природа кричить: «Зупинись!» Прислухаймося, урешті, до неї...

Дар'я ГАРАЙДА,
студентка
відділення журналістики.

Замовити їжу з улюбленого кафе — просто!

Студенти УжНУ та ЛНУ створили зручну платформу, через яку за лічені секунди (усього лише кілька кліків «мишкою») можна замовити їжу з різних закладів. В Ужгороді активно розвивається інтернет-сервіс QRDelivery. Тут зібрані локальні ресторани. Створили онлайн-ресурс Микола Кошун, Едуард Грабчак, Микита Когут, Володимир Пайда, Олексій Стрічик. Передував цій ініціативі стартап QRWaiter — платформа електронного самообслуговування й статистики. Тобто клієнти закладів харчування без офіціантів замовляють бажану їжу й розраховуються. У кафе на столиках є QR-код, його потрібно сканувати. Далі гість потрапляє в зручне меню, робить вибір, оплачує. Усе — із телефону. Водночас персонал

отримує сповіщення, готує і згодом видає страву.

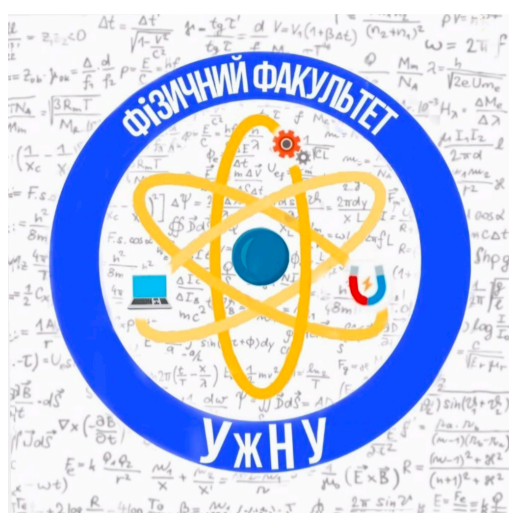
Юнаки запатентували проєкт як торгову марку. Діє не тільки в обласному центрі Закарпаття, а й у Львові, Миколаєві. QRDelivery — частина платформи QRWaiter. Ініціатива покликана зробити доставку зручною та швидкою. Не потрібно встановлювати додаток. Користуватися просто! Слід обрати кафе, страву, яка впала в око, і завершальний етап — оплатити. До того ж на платформі можна обрати формат доставки.

QRDelivery — соціальний проєкт, який діє в період карантину. Коли останній завершиться — користуватися QRWaiter зможемо вже в кафе.

Тетяна ЛЕСЮК,
студентка
відділення журналістики.

У фізфаку — нова емблема та маска в інстаграмі

раму для векторного проектування Corel Draw і затвердити нову емблему факультету. Я дуже рада, що змогла зробити наш підрозділ ще кращим!».

Крім того, випускник Олександр Савка (на фото нижче) створив інстаграм-маску: «Після завершення університету вирішив зробити для фізиків якусь «фішку». Але не було часу виставити в інстаграм, тому вона півроку лежала в папці, а коли почався карантин, згадав про неї».

Новлений герб має символи спеціальностей, за якими готують на факультеті. Також названий у заголовку підрозділ першим у виші обзавівся маскою в інстаграмі — спеціальним фільтром, який накладається на обличчя під час знімкування історії в соціальній мережі.

Емблему створила першкурсниця спеціальності «Кібербезпека» Ксенія Лемак на прохання заступника декана Анатолія Сусли.

Дівчина розповіла: «Ми хотіли показати, наскільки цікаві професії можна здобути на фізичному факультеті УжНУ, тож кожен знак наділений певним змістом. Атом як певний «атрибут» нашого підрозділу задумала поставити в центр. А навколо — інші важливі символи: комп'ютер знаменувє спеціальності, пов'язані із сучасними технологіями, шестерні — інженерні спеціальності, магніт — пов'язаний з електрикою і магнетизмом. Після кількох годин роздумів і складання такого своєрідного пазлу залишилося тільки скомпонувати через про-

Як бачимо, навіть у період самоізоляції є можливість реалізувати ідеї й залишатися на позитиві.

Ольга БРАЙЛЯН,
«Погляд».

Фрази вчителів, почуті на «дистанційці»:

1. Вийди й зайди в скайп нормально.
2. Що за сміх? «Скин» покликання, разом посміємося.
3. На фізкультурі будемо бігати стометрівку, усі взяли собак?
4. Сидимо! Дзвінок — для вчителя, це в двері дзвонять: піцу принесли.
5. Тату й мамо, швидко до монітора!
6. Ану, тихо там на «Камчатці»! Так, Кузнецов, далеко ти до бабусі поїхав.
7. — Можна зайти в клас?
— In English, please!
— May I come in my kitchen?
8. — Ви разом сіли, щоб розмовляти?
— У нас один акаунт на двох.

Із соцмережі.

Restless, або Гурт невагомних ужнів

Історія кожного колективу починається з чогось маленького. Це може бути щасливий випадок або наполеглива праця. Можна лише згадувати, яким важким шляхом прямували до вершини гурти, які слухаємо сьогодні. І майже завжди вони почали з продукування переспівів відомих композицій. Одним із таких є молодий кавер-гурт Restless. Якщо перекласти назву, то виходить «Невагомні». Саме так можна описати учасниць.

У групі п'ятеро дівчат — Каріна, Аліна, Аня, Оля й Уляна. Кожна має свою родзинку, якою точно зуміє здивувати вибагливого глядача. Гурт створили кілька місяців тому, але за той час юнки вгадали назву, обрали лідера й відшукали чимало пісень, які вчать навіть на карантині.

«Наша група — фруктовий коктейль. Кожна з учасниць завжди пропонує щось нове, і ми з радістю беремо ідеї», — характеризує гурт студентка природничо-гуманітарного коледжу Анна Мартинюк.

Щоб розповісти про Restless, варто згадати про кожного окремо. Почнемо з наймолодшої. Уляна Пазина — лише майбутня студентка, але одразу влилася в колектив. Підкорює танцями й харизмою. Хоч Аля, як її називають у гурті, наймолодша, це не заважає їй бути центровою учасницею.

Анна Мартинюк, як зазначалося вище, — представниця ПГК УжНУ. Є одним із хореографів команди. Дівчина трохи сором'язлива, але варто ввімкнути музику — і її тіло віддається ритму.

Каріна Негря — студентка філологічного факультету. Людина,

яка відповідає за чудовий настрій, постійні жарти, креативні ідеї. І загалом — просто Каріна! У неї сильний голос, яким точно зможе викликати мурашки.

Аліна Прокопенко — теж представниця філфаку. Не надто старша від Алі, тому дівчата відразу знайшли спільну мову. Часто допомагає в проведеної репетиції і є головним мотиватором.

І я... Ольга Сабовчик... Ще одна студентка філологічного, лідер гурту. До Restless виступала сольо та в ансамблі. Мабуть, через це мені й доручили «посаду» лідера. Дівчата кажуть: маю сильний вокал, багато нервів, адже репетиції проводжу часто й довго. Доволі сувора. Справжній учитель» :).

Що говорити про репертуар? Варто відзначити те, що немає пісні, якої ми б не знали. Це й можна вважати головною родзинкою гурту.

«У нас є класні хореографи, які ставлять номери. Лідер — людина з досвідом роботи на сцені, тому не дивно, що саме вона «заправляє нашим парадом». Ми любимо дивувати, і нам це вдається», — розповідає К.Негря.

Уже зовсім скоро гурт Restless має з'явитися на сцені й може бути певні: дівчата точно здивують усіх вибором композицій, яскравими постановками й вокалом!

Ольга САБОВЧИК,
студентка
відділення журналістики,
учасниця Restless.

Карантин: творчий застій чи час можливостей?

Самоосвіта під час вимушеної ізоляції від суспільства стає ще актуальнішою. Утрачаємо певний ентузіазм і думаємо: настала творча криза. Та чи дійсно це так? Можливо, карантинний період покликаний допомогти в пошуку нових шляхів розвитку, у відкритті талантів та вдосконаленні того, що вже вміємо...

Знаю: не єдина, хто перший тиждень насолоджувався відпочинком, і лише потім зрозуміла: не вистачає цього шаленого ритму життя. Дім, робота, навчання, жодної хвилини для роздумів, байдиків чи відпочинку. Кожен день розписаний, аби все встигати. А тепер — чимало вільного часу, хаос у голові й найгірше, що сталося на початку, — вияв лінощів, від чого зовсім недалеко до повної деградації. Тобто навчатися вдома для мене стало «каторгою», а самоосвіта щоразу відкладалася на завтра. Вам знайомо таке відчуття? Упевнена!

Насамперед слід налаштувати ся на правильні думки. Для цього достатньо 10 хвилин у день — і спробувати не думати ні про що. Тоді мозок відпочиває, тіло набирається енергії — і ми готові до підкорення нових вершин!

Друге, що можемо порадити, то це згадати всі відкладені на

«завтра» справи. Мріяли навчитися малювати чи грати на музичному інструменті? Почати опанувати веб-дизайн? Удосконалити іноземну? Саме час! Достатньо розподілити завдання на дні. У добі аж 24 години...

Я розпочала поглиблювати знання з англійської й хочу поділитися найкращим, як на мене, способом. Усі любимо відпочивати, дивитися фільми, читати книжки. Пропоную спробувати робити все це іноземною мовою. У такому підході є чимало переваг. По-перше, ви відпочиваєте й займаєтеся самоосвітою водночас. По-друге, мова оригіналу завжди проникливіша й дозволяє сформувати повноцінну картину подій, портрет героїв. Розпочніть із серіалу «Друзі» — для нього не потрібно високого рівня володіння мовою; лексика доступна, зрозуміла, цікава. Не гайте часу! Але... поки дочитайте публікацію :). Упевнена: це — не єдине, що зможемо почерпнути.

Наступна порада: потік думок бажано спрямувати в потрібне русло. Вам цікава психологія поведінки людей? Шукаєте себе? Прагнете зрозуміти, як не помилитися й сповна реалізуватися у складному світі? Тоді просто ввімкніть YouTube. У пошуку знайдіть канал TED. Для нього ві-

део записують люди, які досягли вершин у різних сферах життя й хочуть передати досвід іншим.

Рекомендую й канал «Искусство харизмы». Він — офіційний, який дублює відео російською, проте можна дивитися також мовою оригіналу. У такий спосіб поєднаєте вивчення англійської з пізнанням себе. Юнак учить нас бути харизматичними, упевненими, ділитися секретами, як «читати» людей, привертати увагу й розуміти приховані емоції.

І ще... Читайте якомога більше! Від класики до сучасності, від історичних романів до детективів. Література формує нас як особистостей, порушує життєво важливі питання, змушує мислити. Кожне видання містить урок. Наше завдання — зрозуміти. Отже, читайте, проводьте вільний час із максимальною користю.

Завершу словами великого філософа Г.Сковороди: «Пізнай самого себе — тоді пізнаєш весь світ». Отже, не витрачайте дорогоцінних хвилин, пізнавайте себе, любіть, самовдосконалюйтеся... Запам'ятайте: карантин — не жах. Це — можливість!
Олександра ШАЛАМАЙ,
студентка
відділення журналістики.

Карантин — так карантин: яке воно, навчання, у цей період?

Останні невтішні події у світі так чи інакше зачепили кожного. Коронавірус уніс свої корективи. Новина про те, що запроваджують загальнонаціональний карантин, викликала в мене шок (це м'яко кажучи!) Але життя продовжується, навчання ніхто не скасував. Наразі я студентка четвертого курсу відділення журналістики. Зізнаюся: довго звикала до нового режиму. Здавалося, буде, навпаки, легше. Не потрібно рано-вранці прокидатися й потім довго добиратися до університету. Живу в Чопі, тому щодня долаю приблизно 50 км (спочатку 40 хвилин їду до Ужгорода, а потім ще пів години на «БАМ»). Однак, виявляється, зовсім непросто налаштувати себе на робочий лад удома. Усе відволікає. Ще й серіали постійно кличуть до себе! А домашнє завдання виконувати потрібно. Бакалаврська на носі. Ох, скоріше б закінчилося це онлайн-навчання! Подібні думки тепер виникають щодня, тож вирішила поцікавитися, як інші студенти УжНУ пристосувалися до обставин, зрештою, чи подобається їм дистанційне навчання...

«У карантину чимало переваг. Немає перших пар і можна довше поспати. Не потрібно бігти на факультет із самостійними чи рефератами, достатньо просто надіслати викладачеві поштою в зручний час. Є шанс самостійно опрацювати тему з кількох джерел, є час для перегляду документальних фільмів. Думаю, я навіть за те, аби залишити таку форму здобуття фаху й після карантину. І все б добре, якби не самоізоляція. Ніколи не відчувала себе такою залежною від гаджетів. Це не примха, а необхідність. Часто викладачі не розуміють, що ти вже фізично не здатен стільки дивитися на монітор. Потрібно очам відпочивати хоч трохи. Найбільше впродовж карантину точно постраждає зір. А ще малорухливий спосіб життя, постійний доступ до холодильника залишають свої наслідки — кілограми нарастають. Отже, думаю, після спаду пандемії будуть довгі черги як у спортзал, так і до окуліста. Сподіваюся, наші старання не даремні, зовсім скоро повернемося до нормального ритму життя: із прогулянками, кав'ярнями та зустрічними віч-на-віч», — поділилася думками Галина Гичка, студентка 3 курсу факультету історії та міжнародних відносин.

«Залишився в гуртожитку. Вирішив не їхати додому, щоб зменшити ризик зараження вірусом моєї родини. Щодо навчання, то викладачі ставляться з розумінням. Особливо не навантажують

складним домашнім завданням. Учимося в міру. Не помітив значних відмінностей між дистанційним здобуттям фаху та звичним. Не маю часу сумувати, бо продовжую займатися улюбленою справою — волонтерством. Долучився до програми «Взаємодопомога Ужгород». Розношу продукти сім'ям, які цього найбільше потребують. Також нещодавно допомагав у притулку для тварин «Кожен має другий шанс». Невдовзі планує відвідати й «Барбос» (облаштовуватимемо карантинну зону). Із цими організаціями познайомився завдяки волонтерській ініціативі «Будуємо Україну разом». Я — член команди закарпатського осередку. Готовий залишатися вдома й виходити лише в разі потреби», — розповів Володимир Попович, студент 2 курсу факультету суспільних наук.

«Учуся, займаюся домашніми справами та малюванням. Є змога здобувати знання з... ліжка. І будь-коли робити перерву на каву або чай. Але не весь матеріал опанує самостійно. Деякі теми необхідно опрацювати з викладачем. А ось домашнього завдання побільшало. Утім, загалом таке навчання влаштовує. Потрібно бути свідомим! Так, нелегко днями сидіти вдома. Однак наші безпека й здоров'я залежать лише від нас», — переконана Марина Дубляк, студентка 3 курсу філологічного факультету.

«Тішити, що не потрібно вранці прокидатися на першу пару, не доводиться їздити щодня автобусами. Більше уваги приділяю улюбленій сім'ї. Є час на хобі. Звичайний режим навчання забирає чимало сил, а тепер їх у достатку. Тому пишу вірші, публікую в соціальних мережах, беру участь в літературних онлайн-конкурсах. Водночас у процесі спілкування важливо відчувати енергетику людини: чи це зустріч із другом, чи лекція в університеті з викладачем. Під час дистанційного навчання такий цінний зв'язок утрачається. Хочеться чимдуж знову відчути університетську атмосферу й побачитися з уже такими рідними одногрупниками. А щоб це сталося якнайшвидше, потрібно дотримуватися правил», — зазначила Анастасія Петришка, студентка 1 курсу географічного факультету.

Отже, карантин — не вирок. Маємо чудовий шанс зрозуміти освіту майбутнього. Берімо себе в руки — і гайда вчитися! Пам'ятайте: карантин — не канікули! **Яна СОЗАНСЬКА, студентка відділення журналістики.**

Студент-стоматолог із Єгипту Лабіб Нашаат: «...Ужгород — мій дім»

Л.Нашаат з Єгипту вже четвертий рік живе в Ужгороді. Здобуває фах на стоматологічному факультеті нашого вишу. Знайомству з Лабібом завдячую викладачеві кафедри іноземних мов В.Леган. Коли брала від неї інтерв'ю, до нас підійшов іноземний студент, щирий та комунікабельний. Пані Вікторія відрекомендувала юнака як старанного здобувача фаху, котрий завжди запитує: «Що ще потрібно вивчити?» Чому Лабіб обрав стоматологію, УжНУ і як йому живеться на іншому континенті — далі.

— Професія дантиста — моя мрія. А УжНУ рекомендували друзі. Це чудовий заклад для навчання, — говорить Л.Нашаат.

— **Мабуть, маєш улюблені предмети... Яку спеціалізацію хочеш здобути?**

— Подобаються всі дисципліни, зокрема пов'язані з терапією, ортопедією, хірургією, педіатрією... А хотів би стати дантистом-терапевтом.

— **Що здивувало, коли приїхав до України?**

— Тут усе відрізняється від звичного мені буття в Єгипті: і спосіб життя, і культура, і релігія. До того ж потрібно комунікувати з людьми з різних країн.

— **На Батьківщині спілкуєшся арабською. Як довго вивчав англійську?**

— Чотири роки життя в Україні дали досвід спілкування англійською з представниками різних культур.

— **Узагалі скільки пристосовувався до життя на іншому континенті?**

— Адаптація тривала близько місяця. Українською говорю, звісно, не ідеально, однак труд-

Лабіб Нашаат із деканом стоматологічного факультету УжНУ Євгеном Костенком

нощів у спілкуванні не відчуваю.

— **Українцям дуже подобається подорожувати до Єгипту. Найулюбленішими є туристичні Хургада та Шарм-ель-Шейх. Із якого регіону ти?**

— Я з Мансури — міста в дельті Нілу з населенням близько 450 тисяч. У Єгипті, крім Хургади й Шарму, раджу подорожувати до Сафаги, Гуни, Марса-Алам і, звичайно, подивитися піраміди поблизу Гізи.

— **Чудово! А які твої улюблені місця в Ужгороді?**

— Звісно, центральна частина міста. Тепер вона ще гарніша, ніж коли я приїхав до України. Узагалі зараз Ужгород — мій дім.

— **Ти залишаєшся в Україні й під час карантину. Як проводиш цей час?**

— Якщо відверто, нудно так довго залишатися вдома, але є й чимало переваг. Так, ми запобігаємо масштабному поширенню коронавірусу. У мене з'явився час будь-коли спілкуватися з рідними та друзями онлайн. Щодо навчання в Інтернеті, то це — найкраще рішення тепер. Удома опановую і матеріал, і виконую тести. Сподіваюся, скоро «коронавірусна» криза мине.

— **Підтримую! Ольга БРАЙЛЯН, «Погляд».**

На «Зеленій естафеті»

Представники хімічного факультету долучилися до акції «Зелена естафета». Разом із лісівниками та активістами висадили дуби в селі Оноківці. Дотримувалися вимог безпеки, працюючи в рукавичках та масках.

Довжина алеї — близько кілометра. Висадили 350 дерев, вирощених у розсадниках із

жолудів. Тож через кілька років зелений куточок тішитиме всіх.

Як повідомили на сторінці хімічного факультету в інстаграмі: «Такі акції допомагають відновити екосистему не лише регіону, а й усю Україну, покращити стан довкілля, привернути увагу до екологічних проблем країни, розвинути екокультуру та свідомість населення».

Ужнівці закликають усіх садити дерева й підтримувати озеленення планети. Цікаво: згідно з підрахунками науковців, одне дерево виробляє від 100 до 700 кілограмів кисню за рік. Своєю чергою, людина за 365 днів поглинає 400 кг кисню...

— **Ольга БРАЙЛЯН, «Погляд».**

Нудьгувати в УжНУ ніколи!

Усі неодноразово чули, що студентські роки – найкращі. Навчання – важлива складова університетського буття. Але й відпочивати потрібно! Тим більше, якщо є чимало можливостей. Про незабутній період здобувачів фаху дбають дві організації, які діють у нашому виші: студентська рада та профком. Щодня їх активісти наполегливо працюють над змістовним дозвіллям.

Одразу ж на початку навчального семестру (доки немає багатов модуль), першокурсники можуть улитися в колектив, а старшокурсники – чудово відпочити на природі, оскільки організуємо «Скалку-фест». Сміх продовжує життя, тому традиційний фестиваль Ліга сміху УжНУ не менш популярний. Факультетські команди змагаються за перемогу, а інші просто релаксують і насолоджуються гумором.

Найкращий період для кожного з нас – Тиждень студента. Тоді, до прикладу, організують «Битву інтелектів», у якій учасники виявляють уміння логічно думати й аналізувати. Також для любителів змагального духу та шкряватої традиційно влаштовують Кубок студентської ради з мініфутболу. Свої враження залишає й незабутнє шоу талантів «Студентська осінь». А завершує святкування невеличкий концерт із розіграшами.

Студентська рада та профком альма-матер долучаються й до організації Тижня студентської дружби. Його мета – морально-етичне виховання молоді нашого університету, формування полікультурних взаємовідносин у колективному середовищі (спортивні змагання з мініфутболу, баскетболу, волейболу, крикету, настільного тенісу, а також конкурс на кращу кулінарну страву).

Крім того, щорічно відбувається найочікуваніше свято «Міс УжНУ». Представниці всіх факультетів змагаються за звання найкрасивішої дівчини альма-матер. А ще в кожному підрозділі тривають День факультету, День першокурсника та інші тематичні івенти.

Студенти постійно дбають і про оформлення головного навчально-лабораторного корпусу. До таких свят, як Новий Рік, День Святого Валентина, 8 Березня тощо, прикрашають хол цікавими декораціями.

Названі в цій публікації заходи – наймасштабніші, адже весь час в альма-матер вирує веселе життя! Бо тільки так можна відчути смак справжнього студентства... Для цього студрада та профком і надалі плідно працюватимуть.

Вікторія КЕНІДРА,
голова Студентської ради УжНУ.

Пунктуальність: «за» чи «проти»?!

«Пунктуальність для швейцарців – не просто добрий тон або правило етикету. Це – джерело глибокого задоволення». Випадково відкрила публікацію на сайті BBC Travel (www.bbc.com/ukrainian/vert_tra/2016/07/160720_vert_tra_nation_that_hates_to_be_late_vp) – і одразу зіставила пропоновану думку з менталітетом українців. А ще стала розмірковувати: чи дійсно від того, що прийдеш кудись вчасно, можна бути настільки щасливим?

Неодноразово чула: альпійська нація є надзвичайно пунктуальною. Щовже казати про якість годинників швейцарського виробництва! Любов до точності пов'язують із розташуванням цієї країни. Гірська суворість місцевості і клімат просто змушували робити все вчасно: засіяти чи зібрати врожай. Якщо спізнитися – чекає неминуча смерть від голоду. Отже, такий характер виховувався віками?

Я вирішила провести невеличке дослідження: чи спізнюються студенти УжНУ. За результатами опитування на сторінці газети «Погляд» у Facebook, 77 % людей спізнюються не часто, і лише 23 % з них полюбляють або можуть припізнитися. Гадаю, непоганий результат. Це свідчить, що ми вміємо цінувати час інших.

Пригадую: за весь період навчання проспала й невчасно прийшла на першу пару тільки двічі. Ураховую ті моменти, коли подібне траплялося винятково через мене. Бо ж є й інші ситуації: хтось затримав, чекала на когось, виконувала певне доручення (як відмовити?!). Бували казуси й із погодними умовами.

Ті, хто добирається на «БМ» стежкою від гуртожитку, повинні пам'ятати веселі ранки, коли дорога перетворюється в суцільний майданчик для ковзання. Тут, як у тому анекдоті: крок уперед – два назад. І це без перебільшення! У таких випадках затримуєшся через непередбачувані обставини.

Ось, до прикладу, англійський письменник Івлін Во вважав: «Пунктуальність – чеснота зануд». Цікава думка... Звучить неоднозначно. Відразу згадала одну теорію – пристосування дійсності до слів. Ми трактуємо твердження так, як нам вигідно, і перелаштовуємо на свій лад.

Ще одна річ, із якою не можемо змиритися все своє свідо-

ме життя: початок будь-якого, ось буквально будь-якого, заходу завжди переноситься на декілька хвилин пізніше. Приміром, довго чекаєш, коли розпочнуть засідання, День першокурсника, ба навіть зустріч із народними депутатами. Немає жодних обмежень.

Здається, усі знають за замовчуванням: якщо захід планують на 16:00, то прийти можна о 16:30. Почекаєш ще 10 хвилин, і тоді, можливо, розпочнеться. Дивується чому? Пригадую одну історію... Доручили писати про подію, яка для мене стала незапланованою. Повідомили надто пізно, часу обмаль. За законом підлості, довго чекала маршрутку; її ще досі немає, а засідання вже ось-ось, усього лише за 10 хвилин. У той день було чимало мороки. Зокрема, у статусі першокурсниці з картою міста в мене будувалися натягнуті стосунки. Вийшла не на тій зупинці – і довелося просто бігти до ректорату. Що далі? Звісно, ви здогадалися... Саме так, почекала ще пів години. У той момент антипунктуальність інших зіграла на мою користь. Усе завершилося добре – на захід устигла, матеріал написала.

Солідарна зі мною Марія Криницька, студентка другого курсу факультету іноземної філології: «Люблю пунктуальність, але якщо й спізнююся, то є три причини. Перша – неправильно розподілений час, коли не встигаю зробити те, що запланувала. Друга – небажання довго чекати перед тим, як щось має розпочатися. Дуже цього не люблю. У результаті – спізнююся на 5–10 хвилин. І остання причина – непередбачувані обставини або коли хтось затримає. Загалом намагаюся бути пунктуальною; якщо вже й кудись не встигаю – попереджаю завчасно».

Дисциплінованість – чудова риса. У цьому переконує Микола Чуп, магістрант інженерно-технічного факультету: «Пунктуальність опишу трьома словами: точність, постійність, надійність. Узагалі вкрай рідко дозволяю собі спізнюватися. Уважаю: таке відбувається в суспільстві через банально нерациональне використання часу».

Отож переконуємося: є надзвичайно пунктуальні люди. Іноді думаю: якщо б таких свідомих українців було багато, ніхто б ніколи не спізнювався. Але ми вже звикли: викладач, котрий затримується на 5–10 хвилин, дає шанс нам прийти вчасно. Можемо спокійно допити каву, завершити розмови з однокурсниками про організацію «екватора» чи встигнути дописати домашнє завдання. Ми звикли чекати в заторах; для зайнятих

осіб перебування в «пробці» – змога перевести дух, трішки подумати про філософське...

Завжди є «за» та «проти». Студент 5 курсу математичного факультету Михайло Міговк створив власне «кредо»: «Не люблю завжди бути пунктуальним. Моє правило – не дотримуватися обмежень. Часто заради мети доводиться нехтувати правилами. У школі спізнювався рідко, в університеті робив це частіше. Проте, коли подорослішав, почав працювати, зрозумів: важливо завжди прибувати вчасно».

До всього потрібно підходити з розумом – порада, яку мені дала мама, – спрацює безліч разів у різних ситуаціях. Важливо, щоб ми вміли виокремлювати основне, могли входити в становище інших. Приємно, коли людина ставиться зі співчуттям. А особливо, якщо йдеться про викладача. Одразу виникає стіна захищеності, адже раптом щось – тебе зрозуміють. Але не зловживайте добротою! У всьому слід відчувати міру, і як уже зазначала – до всього підходити з розумом. Здається, нарешті запам'ятала (р. s.: дякую, матусю).

Ось, до прикладу, Наталія Толочко, викладач кафедри журналістики УжНУ, добре розуміє логіку студентів. «Я ціную пунктуальність, але вважаю, що 5 хвилин спізнення не є великим «гріхом». Насправді сама, на жаль, часто зловживаю цим. Проте в умовах університету невчасний прихід (навіть коли затриматися більше ніж на 5 хвилин) – доволі проблематичний. Бо ми крадемо час із нашого заняття, і хтось би вже міг отримати за такий відрізок часу додаткові бали на лабораторній роботі. Пунктуальність – уміння приходити вчасно, бути в потрібний момент у потрібному місці. Однак іноді занадто суворо вимогливість до себе й до інших перетворюється у ваду. У житті буває чимало ситуацій, коли цих 5 хвилин краще зачекати або настільки не поспішати, ніж спізнитися й утратити в неприємність».

Чим більше думаю над філософськими темами, тим частіше переконуюся: не можна ставитися до спізнень надто категорично. Не та площина, яку варто ділити на чорне та біле. І нехай у житті буде, як у диснейвських мультфільмах та старому кіно. Лиходії перетворюються в найдобриших людей, тобто погане стає добрим, а виокремлені 5 хвилин чийогось спізнення (ну, чи пів години) не змарнує даремно. Адже у вас з'явиться чудова можливість знайти приємного співрозмовника, порелаксувати й найголовніше – просто жити із задоволенням. У жодному разі не «зациклюйтеся» на годиннику!
Тетяна ЛЕСЮК,
студентка
відділення журналістики.

КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ

Кращим матеріалом «Погляду» в # 3 (232) визнано есе «Підслухано в... Теплі історії від байдужості» Тетяни Лесюк.

Найрейтинговішим за кількістю переглядів у соціальній мережі «Фейсбук» є інтерв'ю Мирослави Гараздій із Наталією Семаль. Вітаємо авторок!

АНЕКДОТИ

Із давніх-давен люди «лікувалися» гумором. І нинішній період пандемії коронавірусу – не привід опускати рук. Краще захищатися оптимістичним світосприйняттям! Про це свідчать нижче подані анекдоти. Хай вони додадуть усім оптимізму та настрою. Усе буде добре!

Сільський голова зібрав усе село, аби розказати, що збиратися всім селом уже не можна.

Настав, урешті, час, коли, ле-

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці газети в соціальній мережі «Фейсбук»: www.facebook.com/uzhnu.poglyad.

жачи на дивані, ти рятуєш світ.

У маски є, без сумніву, свої переваги, бо дівчатам уже достатньо лише очі намалювати – і файна. Проблема була б, якби маска брови закривала!

Невдовзі знімуть кіно про коронавірус, де всі купуватимуть гречку.

Уявляєте: уже втретє за тиждень іду купувати в магазин їжу на два тижні.

Кажуть усюди й пишуть: «Сиди вдома! Сиди вдома!» Я три дні сидів удома. Стомився! Уже й сил не мав! А потім подумав: «Та що там? Хто мене побачить?» І ліг! Так мені добре стало!
Підготувала
Тетяна ГОЛЯК,
студентка
відділення
журналістики.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Валерій Момет.
Портал Патріоти України

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 2851. Ціна – безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 28.04.20. Засновник і видавець – ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-Прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад – 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008. Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальна за випуск номера: М.Б.Гараздій.

Головний редактор:
В.Ю.ТАРАСЮК

Художній редактор, кореспондент:
О.М.БРАЙЛЯН.

Коректор:
М.Б.ГАРАЗДІЙ.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14 (ауд. 424).

Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua

Телефон редакції:
067-880-85-71.